

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Říčany Property s. r. o.**, IČO 27438767
sídlem Dělnická 12, Praha 7
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Palečkem
sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 15. 12. 2015,
č. j. MSMT-42341/2015-3,

takto:

- I. Rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 15. 12. 2015, č. j. MSMT-42341/2015-3 a rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 13. 10. 2015, č. j. MSMT-35771/2015-2 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 15 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal svou žalobou zrušení rozhodnutí ministryně školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministryně“ nebo „rozkladový orgán“), blíže označeného ve výroku tohoto rozsudku, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (dále také jen „ministerstvo“ nebo

„žalovaný“) ze dne 13. 10. 2015, č. j. MSMT-35771/2015-2. Tímto rozhodnutím žalovaný jakožto povinný subjekt odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací v režimu zákona č. 106/1999 Sb., zákona o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“ nebo „informační zákon“).

2. V podané žalobě popsal žalobce nejprve průběh řízení o žádosti žalobce ze dne 28. 8. 2015, kterou požadoval poskytnutí informací o poptávkovém řízení „Pronájem kancelářských prostor pro potřeby OP“ (tj. operačního programu pozn. soudu), tj. kopie dokumentace týkající se nabízených prostor včetně jejich „space planů“, jež byla obsahem nabídky vítězného uchazeče. Žalobce dále konstatoval, že žádostí o informace navázal na poptávkové řízení vedené mimo režim zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) ve věci „Pronájem kancelářských prostor pro potřeby OP“, jehož předmětem bylo zajištění kancelářských prostor pro zaměstnance podílející se na implementaci operačního programu. Do tohoto řízení se přihlásil i žalobce, který měl pochybnosti o průběhu řízení, a proto požádal o sdělení stavu, o případných výsledcích tohoto řízení a o poskytnutí kopií dokumentů a protokolů vytvořených v rámci poptávkového řízení. Žalovaný mu sdělil pořadí nabídek, poskytl mu protokoly z jednání komise o posouzení a hodnocení nabídek a protokol o otevírání obálek v rámci poptávkového řízení. Neposkytl však dokumenty, ze kterých lze zjistit, zda hodnocené nabídky splnily podmínky výzvy.
3. Následně proto žalobce zaslal další žádost v režimu InfZ, v níž požadoval poskytnutí dokumentů, které se týkají vítězné nabídky, zejména specifikace nabízených prostor včetně jejich výměr a „space planů“. Žalovaný však v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 13. 10. 2015, č. j. MSMT-35771/2015-2 odmítl dokumenty s poukazem na § 11 odst. 2 písm. a) InfZ poskytnout. Proti rozhodnutí podal žalobce rozklad, kterému taktéž nebylo vyhověno.
4. Žalobce považuje napadená rozhodnutí za nezákonná. Námitky žalobce lze shrnout do následujících žalobních bodů.
5. V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že došlo k porušení zásady transparentnosti a veřejné kontroly ve všech fázích výběrového procesu, a to i mimo režim zákona o veřejných zakázkách. Na podporu uvedeného žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41 a v návaznosti na něj konstatuje, že v dané věci bylo nakládáno s veřejnými prostředky. Navíc žalovaný má ze zákona povinnost využívat veřejné prostředky účelně a hospodárně. Dodržování těchto povinností je přitom třeba kontrolovat. Podle žalobce z citovaného rozsudku vyplývá rovněž, že kontrola ve smyslu InfZ je aplikovatelná i mimo režim zákona o veřejných zakázkách.
6. Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že došlo k porušení zásady, že souhlas s poskytnutím informací je obsažen již v samotném podání nabídky ve výběrovém řízení, dále k porušení zásady, že nabídka obsahující náležitosti požadované vyhlášeným výběrovým řízením je informací, na jejíž poskytnutí existuje právní nárok, a nakonec k porušení zásady účelného, hospodárního a transparentního využití veřejných prostředků.
7. Žalobce je toho názoru, že žalovaný měl povinnost poskytnout informace týkající se poptávkového řízení, neboť se jednalo o nakládání s veřejnými prostředky, konkrétně s částkou nájemného ve výši 209.685.399,- Kč, jehož zákonné meze jsou vymezeny pravidly účelnosti, hospodárnosti a transparentnosti. Každý uchazeč, který v předmětném

poptávkovém řízení podal nabídku, tím konkludentně udělil souhlas s tím, že se podrobí všem zákonným požadavkům, kterými je toto řízení ovládáno.

8. Ve třetím žalobním bodu tvrdí žalobce, že došlo k porušení práva vyjádřit se dle § 36 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle žalobce se žalovaný nezabýval podaným rozkladem dostatečně, neboť podle § 36 odst. 2 správního řádu mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko a povinností správního orgánu je vyjádření přijmout a posoudit. K tomu však v dané věci nedošlo, a proto došlo k závažnému zásahu do jeho práv.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela dostačující a obsahuje podstatné argumenty pro postup dle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Z tohoto ustanovení plyne, že předmětnou informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků nemůže ministerstvo poskytnout v případě, že osoba, které InfZ neukládá povinnost poskytovat informace, neudělila souhlas s poskytnutím dané informace. Žalovaný dále upozorňuje, že v dané věci nešlo o formalizovaný postup dle zákona o veřejných zakázkách.
10. Požadovaná informace obsahující tzv. „space plany“ byla vytvořena vítězem poptávkového řízení, který neudělil souhlas s poskytnutím předmětné informace. Navíc má žalovaný za to, že poskytnutím požadované informace by mohl narušit běžnou hospodářskou soutěž a nezákonně zasáhnout do „know-how“ vítězného uchazeče (ochrana obchodního tajemství podle § 9 InfZ).
11. Pokud jde o námitku implicitního souhlasu ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41, žalovaný konstatuje, že předmětné poptávkové řízení bylo provedeno nad rámec zákonných povinností ministerstva a nikoliv v režimu zákona o veřejných zakázkách. Tento postup byl zvolen právě za účelem zvýšení transparentnosti a hospodárnosti využívání veřejných prostředků. Z účasti v daném poptávkovém řízení však nevyplývají pro jeho účastníky obdobné povinnosti jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem.
12. Námitka porušení § 36 odst. 2 správního řádu je dle žalovaného nedůvodná, neboť žalovaný se v rámci napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami, které byly v rozkladu uvedeny. Navíc žalovaný v řízení na návrh žalobce neopatřoval žádné nové podklady pro rozhodnutí, tedy veškeré rozhodné skutečnosti byly žalobci známy a měl možnost se k nim dostatečně a řádně vyjádřit.
13. V replice ze dne 22. 4. 2016 žalobce zdůrazňuje, že podle jeho názoru je na danou věc plně aplikovatelný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41. Pokud nad rámec zákonných povinností zahájil žalovaný poptávkové řízení, i tak na něj dopadá povinnost poskytnout informace ve smyslu InfZ.
14. Žalobce uvádí, že argument žalovaného ohledně obchodního tajemství byl použit poprvé až ve vyjádření žalovaného, a neobjevil se v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí. Nadto není zřejmý důvod, pro který by se v dané věci mělo jednat o ochranu obchodního tajemství. Žalovaný nikdy netvrdil, že osoba podávající nabídku ji označila za obchodní tajemství. Žalovaný ani nezkoumal, zda se jedná o obchodní tajemství v celé věci anebo jen zčásti. Dle žalobce charakteristika nebytových prostor nabídnutých žalovanému k pronájmu nemůže splňovat definici obchodního tajemství. Je nepochybné, že v obchodních kruzích je pečlivě mapováno, který subjekt jakými nebytovými prostorami

disponuje, jaká je jejich kvalita a jaké je v místě a v čase obvyklé nájemné; tedy uvedené nemůže být skutečností, která by byla běžně v obchodních kruzích nedostupnou, a proto nemohlo ani dojít k narušení hospodářské soutěže.

15. Rozsudkem ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 A 21/2016-34 Městský soud v Praze zrušil napadené rozhodnutí ze dne 15. 12. 2015, č. j. MSMT-42341/2015-3 a uložil žalovanému, aby žalobci poskytl požadované informace, které se týkaly vítězné nabídky v poptávkovém řízení s názvem „Pronájem kancelářských prostor pro potřeby OP“.
16. Ke kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35 tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 A 21/2016-34 zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud vytkl prvoinstančnímu soudu, že neposoudil, zda jsou požadované informace obchodním tajemstvím.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Již v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 3 A 21/2016-34 zdejší soud vyslovil dílčí závěr, že žalobcem požadované informace ohledně obsahu nabídek v poptávkovém řízení jsou informacemi, které vznikly bez použití veřejných prostředků. Vyšel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155).
19. Spornou se stala mezi účastníky otázka, zda v daném případě byla splněna podmínka obsažená v § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, a sice zda je rozhodné, že původce informace nedal povinnému subjektu výslovný souhlas s poskytováním této informace v režimu InfZ.
20. Soud se nemohl ztotožnit s žalovaným, že výklad podaný Nejvyšším správním soudem na právě projednávaný případ nelze použít, neboť předmětné poptávkové řízení bylo provedeno nad rámec zákonných povinností ministerstva, a nikoliv v režimu zákona o veřejných zakázkách.
21. Soud upozorňuje, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41 zabýval výběrovým řízením, které rovněž nebylo vedeno v rámci zákona o veřejných zakázkách, ale bylo vyhlášeno na základě zákona o hlavním městě Praze. Nadto zdejší soud v souladu s Nejvyšším správním soudem uvádí, že bez ohledu na zákonné povinnosti žalovaného bylo použití poptávkového řízení naplněním zásady účelného, hospodárného a transparentního využití veřejných prostředků. V obecné rovině je třeba připomenout, že hospodaření s veřejnými prostředky bez ohledu na to, jaký zákon toto hospodaření konkrétně upravuje, má podléhat veřejné kontrole (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10).
22. Dle Městského soudu v Praze předmětné poptávkové řízení je stejně jako výběrové řízení posuzované Nejvyšším správním soudem takovým řízením, v jehož rámci je nakládáno s veřejnými prostředky, a proto pro jeho veřejný charakter musí být umožněna i jeho veřejná kontrola. K takové kontrole náleží také právo na poskytnutí informací. Bez práva na informace by totiž veřejná kontrola byla značně omezená. Není dostatečným, jak argumentuje žalovaný, že nad rámec zákonných povinností bylo za účelem zvýšení transparentnosti a hospodárnosti využívání veřejných prostředků zvoleno poptávkové řízení. Naopak, s cílem transparentnosti a hospodárnosti veřejných prostředků musí být

neoddělitelně spjata i právo na veřejnou kontrolu, jinak by totiž daného cíle nemohlo být spolehlivě dosaženo. Provádění poptávkového řízení bez možnosti veřejné kontroly prostřednictvím práva na informace by bylo pouhou prázdnou deklarací, která sama cíl transparentnosti a hospodárnosti naplnit nemůže.

23. Na předmětné poptávkové řízení se plně uplatní i závěry Nejvyššího správního soudu týkající se výběrového řízení vyhlášeného na základě zákona o hlavním městě Praze: „*Tím, že se soutěžitelé rozhodli dotyčného výběrového řízení účastnit, byli současně nuceni respektovat jak uvedené požadavky zadavatele, tak také požadavky kladené na toto výběrové řízení právním řádem (výběrové řízení nelze vést contra legem), z nichž nejdůležitějším je v kontextu projednávané věci právě požadavek transparentnosti a s ní související možnost veřejné kontroly. Podáním nabídek tudíž vyjádřili svou vůli se režimu veřejného výběrového řízení podrobit.*“
24. Dle soudu je irelevantní, zda účastníci poptávkového řízení vyjádřili explicitní souhlas s poskytnutím informací, neboť již samotnou účastí v poptávkovém řízení byl souhlas poskytnut implicitně. Informace obsažené v nabídkách předložených v poptávkovém řízení vedeném mimo režim zákona o veřejných zakázkách ve věci „Pronájem kancelářských prostor pro potřeby operačního programu“, jehož předmětem bylo zajištění kancelářských prostor pro zaměstnance podílející se na implementaci operačního programu, se staly součástí veřejné soutěže, byť nebyla vedena v rámci přísných požadavků zákona o veřejných zakázkách. Jako součást veřejné soutěže se tyto informace staly veřejně dostupným zdrojem.
25. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně porušení § 36 odst. 2 správního řádu. Účastník řízení má sice obecně právo se vyjádřit ke všem rozhodným skutečnostem, toto právo však v daném případě omezeno nebylo. V řízení totiž žalovaný vycházel z podkladů, které byly žalobci od počátku známy, a žádné nové skutečnosti si neobstarával. Žalovaný nepoužil žádné nové skutečnosti, k nimž by se žalobce nemohl v řízení vyjádřit.
26. K námitce žalovaného, kterou uplatnil až v rámci soudního řízení, a sice že požadované informace jsou obchodním tajemstvím ve smyslu § 9 odst. 1 InfZ, a proto InfZ nepodléhají, zdejší soud připomíná, že již v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č.j. 3 A 21/2016-34 konstatoval, že takový důvod není obsažen v napadeném rozhodnutí, jinými slovy k neposkytnutí informací z tohoto důvodu nedošlo (dle obsahu prvostupňového i napadeného rozhodnutí). Nicméně soud pro úplnost uvedl, že požadované informace za obchodní tajemství považovat nelze.
27. Po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35 uložil Městskému soudu v Praze znovu se zabývat otázkou, zda jsou požadované informace obchodním tajemstvím, zdejší soud požádal žalovaného o předložení žalobcem požadovaných dokumentů, což žalovaný učinil. V těchto materiálech, které představují vítěznou nabídku, neseznal soud žádné označení, jenž by alespoň dílem svědčilo o tom, že vítězná společnost je takto ve své nabídce označila (viz § 504 občanského zákoníku).
28. Soud po posouzení dané věci konstatuje, že žalovaný se možností, zda lze odepřít poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství v rozhodnutí vůbec nezabýval, použil tuto argumentaci až v písemném vyjádření k podané žalobě. V prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí tedy vůbec není uvedeno, zda byly splněny podmínky pro ochranu obchodního tajemství, ačkoliv se žalovaný později ochrany

obchodního tajemství jiného subjektu, jako důvodu pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, dovolává.

29. Žalovaný uvedeným postupem zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se nevypořádal s možností použití ustanovení § 9 InfZ, ačkoliv si této potenciální překážky při posuzování otázky, zda poskytnout požadované informace byl vědom. Jak uvedl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35, jímž byl zrušen rozsudek Městského soudu v této věci: *„Jestliže však stěžovatel odepřel poskytnutí požadovaných informací z důvodu ochrany obchodního tajemství oprávněné, aniž by to uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, jeho rozhodnutí je v tomto smyslu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. To samé platí i o rozhodnutí o rozkladu.“*
30. Ačkov tedy žalovaný v soudním řízení trvá na tom, že požadované informace jsou obchodním tajemstvím, není vůbec zřejmé, proč se tímto argumentem nezabýval již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se tak sám dostal do situace, kdy zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Městský soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozsudku a obě napadená rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
31. Soud shledává vhodným zdůraznit, že nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je vadou, k níž musí soud přihlížet ex offio.
32. Soud žalovanému ukládá, aby znovu ve věci rozhodl, nejprve však posoudil a pečlivě odůvodnil, zda a jaké konkrétní informace za obchodní tajemství považuje, není-li jich, požadované informace poskytl. V návaznosti na uvedené zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v závěru rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 448/2017-35, jímž byl zrušen rozsudek Městského soudu v této věci rovněž uvedl, že *„Jen obtížné si lze představit, že by veškeré požadované informace byly předmětem obchodního tajemství, zvláště pokud je dotčená osoba tak ve své nabídce neoznačila (viz § 504 občanského zákoníku, který stanoví, že vlastník obchodního tajemství zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení). Jistě nepostačí, pokud je dotčená osoba takto označí až dodatečně, na výzvu stěžovatele, navíc bez jakéhokoli zdůvodnění. Takový postup nasvědčuje účelovému jednání - dotčená osoba si dodatečně nepřeje zpřístupnit požadované informace, protože jejich zpřístupnění je pro ni prostě nepříznivé. Pokud informace v době podání nabídky „odpovídajícím způsobem“ neutajovala (např. označením „důvěrné“, „obchodní tajemství“ či jiným bezrozporným projevem vůle), stěží tento nedostatek může „dohnat“ dodatečným prohlášením.“*
33. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadená rozhodnutí pro nezákonnost, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, a zároveň vyslovil, že se podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení žalovanému. Právním názorem Městského soudu v Praze je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení, kterou představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za tři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, replika – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál

ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21 % z 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. března 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.